

Per què els pares tenen remordiments per treballar i no ser amb els fills?

Se m'acudeixen tres raons per explicar aquest remordiment:

Perquè treballem masses hores i seguim uns horaris absurds:

Bé, potser hi ha motius per estar sentint-se insatisfets de la quantitat de temps que passem amb els fills, perquè probablement n'hauríem de passar més temps.

Hi ha qui sosté que "no es tracta de la quantitat de temps sinó de la qualitat d'aquest temps", però jo no estic d'acord, això no és excusa. És important poder proporcionar una presència estable -que no vol dir permanent- acollidora i proveïdora de seguretat per a l'infant.

D'altra banda, no som el país d'Europa on es dorm menys? On es dina i es sopa més tard? Aquest desgavell horari no solament afecta la nostra salut, perquè una de les conseqüències familiars és que disminueix tant la quantitat com la qualitat del temps amb els fills.

Ara bé, una cosa és sentir-se insatisfet i una ben diferent tenir remordiments. La majoria d'ella gent no pot triar l'horari ideal de treball. D'acord, es responsabilitat nostra organitzar-nos l'agenda, però no ens podem sentir culpables d'uns horaris de treball que responen a un sistema deshumanitzat i caduc.

Perquè el món ens sembla molt més complicat que quan nosaltres érem petits i volem acompanyar els fills perquè no es desorientin

Quan nosaltres érem petits sovint jugàvem sols al carrer i a les places, collíem fustes per als focs de Sant Joan, anàvem molt més per lliure. Ara sembla tot més difícil: a les ciutats hi ha més trànsit, més prohibicions, més invitacions al consum immoderat, més variables i més perills.

Ens fa por que els nostres nens i nenes prenguin mal o rebin les pitjors influències en un món on tot s'ha tornat molt més imprevisible.

Trobar l'equilibri entre l'absència i la sobreprotecció és un art difícil. Per si de cas, aspirem a estar més temps al costat dels nostres fills. El que passa és que la mala consciència que portem a sobre pels nostres horaris laborals fa decantar la balança cap a la sobreprotecció... que a la llarga significa nens consentits, capritxosos i insuportables... amb els que, francament, no ve de gust passar-se gaire estona.

Perquè no sabem realment què passa i què fan quan nosaltres no hi som i ens inquieta aquesta manca de control

Quan es fan adolescents la cosa es complica, perquè no solament no reclamen la nostra presència sinó que ens sembla que l'eviten. I això només pot voler dir que volen sentir-se independents o que volen fer coses que nosaltres no aprovaríem... o totes dues coses alhora!

Recordo un episodi significatiu d'aquest conflicte a la sèrie dels anys 80 Cagney & Lacey, on les protagonistes eren dues dones policies. Quan Lacey, pressionada per la seva mala consciència, decideix deixar de treballar per dedicar-se més als seus fills adolescents resulta que cap d'ells té intenció de passar més temps amb la seva mare!

La desinformació sobre què viuen, senten, pensen i fan els adolescents és una font inesgotable de malestar per als pares.

Què podem fer?

Crec que hauríem de fer tres coses:

- Com a ciutadans, reivindicar políticament i laboral uns horaris de treball racionals i més semblants als europeus, en la línia del que persegueix la Plataforma Ara és l'Hora. Per a ser bons pares també hem de ser ciutadans actius!
- Com a famílies, buscar aliances i complicitats amb altres famílies, amistats, els pares i mares de l'escola, veïns de l'escala... tota la bona gent que tenim al voltant i amb la que podem compartir més reptes que no sembla.
- Com a persones, assumir en lo possible un cert egoisme saludable: nosaltres també necessitem descans, cultivar les nostres aficions, temps per llegir, vagar, fer esport o dulce fare niente. Abans que pares i mares som persones. I cuidar una mica la nostra felicitat individual i la nostra higiene mental repercutirà favorablement en la relació amb els nostres fills.

Roser Batlle

www.roserbatlle.net